

OD AUTORKY HITU JA, SIMON, KTORY POZNATE AJ Z KIN

Becky Albertalli:

LEAH

mimo

RYTMU

LEAH
MIMO RYTMU

Knihy, ktoré by sa ti mohli páčiť:

BECKY ALBERTALLI

Ja, Simon... proti pravidlám Homo sapiens

JOHN GREEN

Kam zmizla Aljaška

JANDY NELSON

Dám ti aj slnko

BENJAMIN ALIRE SÁENZ

Aristoteles a Dante spoznávajú svet a tajomstvá vesmíru

FRANCISCO X. STORK

Marcelo objavuje skutočný svet

DANIELLA FERKOVÁ

Láska a iné Pobláznenia

PATRICK NESS

Najdlhší deň Adama T.

LEAH MIMO RYTMU

Becky Albertalli:

slovar

Copyright © 2018 by Becky Albertalli

Translation © Ivana Cingelová 2018

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2018

ISBN 978-80-556-3741-9

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu

Leah on the Offbeat,

ktorý vyšiel vo vydavateľstve Balzer + Bray, an imprint of

HarperCollins Publishers, roku 2018,

preložila Ivana Cingelová.

Zodpovedná redaktorka Eva Piarová

Editorka Dana Brežňanová

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporúčaním pre konečných predajcov.

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

Čitateľom, ktorí to tušili skôr než ja.

NECHCEM BYŤ DRAMATICKÁ, ale božechráň, aby nám Morgan vyberala zoznam skladieb. To dievča je kríza stredného veku malomestského tatka v tele štvrtáčky na strednej.

A mám dôkaz: kľací na zemi, stoličku od kejbordu používa ako stôl a na zozname má samé tuctové klasické rockové songy. Som veľmi tolerantný človek, ale ako Američanka, hudobníčka a osoba so štipkou sebaúcty mám povinnosť a česť jej tie kraviny zamietnuť.

Predkloním sa na stoličke a nakuknem jej cez rameno. „Žiaden Bon Jovi. Žiadna Journey.“

„Počkať, to ako vážne?“ ohradí sa Morgan. „Ludia žerú Don't Stop Believin'.“

„Ludia žerú aj drogy. Mali by sme začať brať drogy?“

Anna zdvihne obočie. „Leah, fakt si...“

„Fakt som práve prirovnala Don't Stop Believin' k drogám?“ Myknem plecami. „Hej. Prirovnala.“

Anna a Morgan na seba pozrú Pohl'adom s veľkým P. Je to ten Pohl'ad, čo vraví: *A je to tu, ide si vydupať svoje.*

„Len môj názor. Je to strašný song. S debilným textom.“ Zdôrazním to tichým buchnutím na rytmičák.

„Mne sa ten text páči,“ namieta Anna. „Je plný nádeje.“

„Nejde o to, či je plný nádeje. Je o nechutnej nepravdepodobnosti, že polnočný vlak pôjde, v úvodzovkách, *hoci-kam.*“

Pozrú na seba ďalším Pohl'adom, tentoraz s miernym pokrčením pliec. V preklade: *Má pravdu.*

Preklad prekladu: *Leah Catherine Burkeová je v skutočnosti génus a nikdy by sme nemali pochybovať o jej hudobnom vkuse.*

„Asi by sme nemali pridávať nič nové, kým sa Taylor a Nora nevrátia,“ pripustí Morgan. A ja súhlasím. Taylor a Nora nacvičujú školský muzikál a sú od januára vyradené z prevádzky. My zvyšné sa síce stretávame niekoľkokrát týždenne, ale nacvičovať bez speváčky a gitaristky nie je bohviečo.

„Okej,“ povie Anna. „Takže nadnes končíme?“

„Končíme so skúškou?“

Ach. Asi som si to o Journey mala nechať pre seba. Akože, chápem to. Som beloška. Mala by som zbožňovať trápny klasický rock. Ale zároveň som myslela, že si túto živú debatu o hudbe a drogách užívame. Morgan však odkladá keyboard a Anna píše mame, nech ju príde vyzdvihnúť, takže nám rozhovor zrejme niekde cestou upadol. Čiže tu to asi hasne.

Moja mama príde až o dvadsať minút, preto ostanem v hudobke, aj keď baby odídu. Nevadí mi to. Zabubnovať si osamote je vlastne celkom fajn. Nechám paličky, nech sa ujmú vedenia, prechádzam znova a znova z basáka na rytmíčk. Zabubnujem na prechodoch. Zahrám *žin žin žin* na čineloch a potom *prásk*.

Prásk.

Prásk.

A ďalší.

Ani nepočujem, že mi zvoní telefón, kým mi nepípne odkazová schránka. Prirodzene, je to mama. Vždy volá, esemesky píše len vtedy, keď nemá inú možnosť. Človek by povedal, že má päťdesiat alebo milión, ale v skutočnosti má tridsaťpäť. Ja mám osemnásť. Do toho, vyrátajte si to. Prakticky som vaša miestna tučná slizolinská Rory Gilmoreová.

Odkaz si nevypočujem, lebo mama mi vždy potom napíše – a samozrejme, vzápätí dorazí: Prepáč, zlatko. Zasekla som sa v práci – môžeš ísť autobusom?

Jasné, odpíšem.

Si úžasná. Pusinkujúci smajlík.

Mamin šéf je nezastaviteľný robotický právnik a vorkoholik, čiže toto sa stáva často. Buď toto, alebo má rande. Vôbec nie je vtipné, že si vaša mama užije viac ako vy. Momentálne chodí s týpkom menom Wells. Je plešatý a bohatý, má krpaté ušká a tuším, že má niečo pred päťdesiatkou. Doposiaľ som s ním strávila polhodinu, počas ktorej zadrel šesť dvojzmyslov a dvakrát zvolal: „Ježkove husličky!“

No, keďže som donedávna mala auto, na takýchto veciach mi nezáležalo – ak som domov prišla pred mamou, vošla som cez garáž. Ale mamino auto minulý rok skapalo, takže sa z môjho auta stalo jej auto, čo znamená, že sa domov musím zaviesť s tridsiatimi piatimi prvkami. Vôbec mi to nejde na nervy.

O piatej musí byť v hudobke poriadok, takže rozoberiem súpravu a zanesiem ju bubon po bubne do skladu. Som jediná, kto používa školské bicie. Všetci ostatní hudobníci majú v plne zariadenej pivnici svojej súkromnej vily vlastnú. Môj kamoš Nick má nastavovateľnú Yamahu DTX 450K, a *to ani nebubnuje*. Ja by som si ju nemohla dovoliť ani za milión rokov. Ale tak to chodí v Shady Creeku.

Posledný bus odchádza až o tridsať minút, takže asi pôjdem fandiť divadelníkom. Nikoho netrápi, či sa prídem pozrieť na skúšku, aj keď majú v piatok premiéru. Popravde im vtírham na skúšku tak často, až podľa mňa ľudia zabúdajú, že neúčinkujem. Väčšina mojich kamošov hrá – dokonca aj Nick, ktorý sa až doteraz nikdy nikam neprihlásil. Som si pomerne istá, že to spravil len preto, aby mohol tráviť čas so svojou nechutne rozkošnou priateľkou. No keďže Nick je ozajstná legenda, podarilo sa mu uchmatnúť si hlavnú úlohu.

Prejdem po bočnej chodbe, čo vedie priamo do zákulisia, a preklížnem dverami. Prirodzene, že prvá osoba, ktorú vidím, je moje zlatíčko, kamoš číslo jeden, oreoniteľ Simon Spier.

„Leah!“ Stojí naboku javiska, napoly v kostýme a obklopený chalanmi. Nemám ani potuchy, ako Albrightová uke-

cala tento rok na konkurz toľko chalanov. Simon sa od nich odpojí. „Ideš práve včas na môj song.“

„Plánovala som to tak.“

„Vážne?“

„Nie.“

„Neznášam ťa.“ Štuchne ma laktom a potom ma objíma. „Nie, milujem ťa.“

„Nevyčítam ti to.“

„Neverím, že ma budeš počuť spievať.“

Uškriem sa. „Som samé ucho.“

Vzápätí niekto šeptom vydá nejaký pokyn, ktorý úplne nezachytím, a chalani sa nadšene a pripravené zoradia. Úprimne, nedokážem sa pri pohľade na nich nerozosmiať. Hrajú *Jozefa a jeho zázračný farebný plášť* a všetci Jozefovi bratia majú nasadené načuchrané falošné brady. Neviem, Biblia to má možno v poznámkach o kostýmoch, alebo čo.

„Neželaj mi veľa šťastia,“ povie Simon. „Povedz mi, nech zlomím väz.“

„Simon, asi by si mal ísť.“

„Okej, ale počuj, nechod' busom. Ideme potom do Waffle Housu.“

„Beriem na vedomie.“

Chalani prešľapujú na javisku a ja ustúpim hlbšie medzi kulisy. Keď sa teraz zástup rozprchol, vidím za stolom medzi závesmi opony Cala Pricea, režiséra. „Čau, Ryšavka.“

Tak ma volá, aj keď zďaleka nie som ryšavá. Je to v pohode – Cal je srdiečko –, ale vždy, keď to povie, stisne mi srdce.

Otec ma volal Ryšavka. Keď ma ešte nejako volal.

„Túto časť si už videla?“ spýta sa a ja pokrútim hlavou. S úsmevom kývne bradou k javisku, takže spravím pár krokov vpred.

Chalani sa opilecky potácajú. Nevieť, ako inak to mám opísať. Učiteľ speváckeho zboru hrá na klavíri nejakú francúzsky znejúcu pieseň a Simon vykročí s rukou na srdci dopredu.

„*Spomínate na starý dobrý Kanaán...*“

Trošku sa mu trasie hlas a jeho francúzsky prízvuk je katastrofa. Ale je šialene vtipný – padá na kolená, chytá sa za hlavu, vzdychá – a nechcem to preháňať a tak, ale toto je možno to najkultovejšie predstavenie všetkých čias.

Pristúpi ku mne Nora. „Hádaj, koľkokrát som ho to počula doma spievať.“

„Prosím, povedz mi, že netuší, že si ho počula.“

„Netuší, že som ho počula.“

Prepáč, Simon, ale si až moc zlatý. Ak by si nebol gej a zadáný, totálne by som sa za teba vydala. A buďme k sebe úprimní, vydať sa za Simona by bolo super – a nielen preto, že som doňho bola väčšinu druhého stupňa potajomky smutne buchnutá. Je v tom viac. Po prvé, vydala by som sa k Spierovcom vez váhania, pretože tá rodina je doslova dokonalá. Z Nory by sa stala moja švagriná a ešte by som mala aj ďalšiu super staršiu sestru na výške. A Spierovci bývajú v obrovskom fenomenálnom dome, kde sa nepovaľuje všade oblečenie a nepotrebný bordel. Zbožňujem ešte aj ich psa.

Pieseň sa skončí a prekĺznem do zadného radu hľadiska, ktorý divadelníci poznajú ako Bozkávaciú uličku – alebo po tom aspoň túžia. No som tu vzadu úplne sama a divadelníčka som len napoly. V zmysle, že divadelníkov cez celú miestnosť sledujem. Nikdy som nehrala, aj keď sa ma mama odjakživa snaží dotlačiť na konkurz. Ale vec sa má takto. Nikto nikdy nemusí uvidieť mizerné fanarty, čo si celé roky kreslíte do skicára. Kým vám bubnovanie nejde tak dobre, aby ste šli vystupovať, môžete osamote cvičiť v hudobke. Ale pri herectve fakt nemôžete stráviť roky tým, že robíte prešľapy v súkromí. Hráte pred publikom ešte skôr, ako publikum príde.

Zaznie hudba. Vpred vykročí Abby Susová v obrovskom golieri zdobenom korálkami a s elvisovskou parochňou. A spieva.

Je skvelá, ako inak. Nemá taký ten bezhraničný hlas ako Nick alebo Taylor, ale spieva čisto a je vtipná. O to ide. Na javisku je totálne šiši. Albrightová sa v istom bode hurónsky rozosmeje. Čo o niečom vypovedá – nielen o tom, že ľudia sú evidentne schopní hurónskeho smiechu. Viete totiž, že Albrightová to už videla tisíckrát. Abby je proste taká dobrá. Ešte ani ja z nej nemôžem odtrhnúť zrak.

Keď sa predstavenie skončí, Albrightová hercov vyženie na javisko, aby si vypočuli pripomienky. Všetci sa pohádzu na plošiny, ale Simon a Nick sa posunú na okraj javiska k Abby. Samozrejme.

Nick jej prevesí ruku okolo pliec a ona sa primkne k nemu. Takisto samozrejme.

Nie je tu Wi-Fi, takže mi neostáva iné, len počúvať Albrightovej pripomienky, za ktorými nasleduje nevyžiadaný desaťminútový monológ Taylor Metternichovej o tom, ako majú *zabudnúť na seba a stať sa svojou postavou*. Mám teóriu, že Taylor si doslova robí dobre zvukom svojho vlastného hlasu. Som si pomerne istá, že potajme prežíva malé orgazmy rovno pred našimi očami.

Albrightová ju konečne zastaví, všetci zhrabnú ruksačky a vyvalia sa zo sály – ale Simon, Nick a Abby v hlúčiku počkajú pri orchestrisku. Vstanem, ponáťahujem sa a vyrazím uličkou k nim. Sčasti ich chcem zahrnúť chválou, ale niečo ma zastaví. Možno je to skrátka príliš bolestivo úprimné, tak trochu ako od Leah v piatej triede. Nehovoriac o tom, že pri myšlienke, ako fandiť Abby Susovej, sa mi chce vracať.

Ťapnem si so Simonom. „Totálne si to dal.“

„Ani som nevedela, že si tu,“ povie Abby.

Ťažko povedať, čo tým myslela. Možno si tým do mňa chcela nenápadne rypnúť. Akože: *Čo tu vlastne robíš, Leah?* Alebo možno: *Ani som si ťa nevšimla, taká si bezvýznamná*. Možno to iba príliš komplikujem. Som tým známa, keď ide o Abby.

Prikývnm. „Počula som, že idete do Waffle Housu?“

„Hej, myslím, že čakáme len na Noru.“

Okolo prejde Martin Addison. „Čau, Simeon,“ pozdraví.

„Čau, Ruben,“ zdvihne Simon zrak od telefónu. Tak sa volajú ich postavy. A áno, Simon hrá chlapíka menom Simeon, lebo Albrightová asi nemohla odolať. Ruben a Si-

meon sú Jozefovi bratia a som si istá, že by to bolo fakt rozkošné, keby to nezahŕňalo Martina Addisona.

Martin kráča ďalej a Abby sa zablysne v očiach. Úprimne, nasrať Abby je fakt ťažké, ale Martinovi sa to darí už len tým, že existuje. A že sa tak snaží baviť so Simonom, akoby sa minulý rok nestal. Je to tak zasrane bezočivé. Simon sa s Martinom ani nejako veľmi nerozpráva, ale šťve ma, že sa s ním rozpráva vôbec. Netvrdím, že mám právo rozhodovať, s kým sa Simon rozpráva. Ale viem – proste vidím –, že Abby to šťve rovnako, ako to šťve mňa.

Simon sa vráti späť k svojmu telefónu, očividne píše Bramovi. Chodia spolu už vyše roka a sú jeden z tých nagrajc šťastných párikov. Nemyslím to tak, že sa olizujú na verejnosti. V škole sa takmer nedotýkajú, zrejme preto, že keď ide o gejov, ľudia sú od praveku čuráci. Ale Simon a Bram si celý deň píšú a vyzliekajú sa očami, akoby bez kontaktu neprežili päť minút. Ak mám byť vážne úprimná, je ťažké nezávidieť im to. Ani nie kvôli tomu, aké je to „pravá láska, oči namiesto srdiečok, chalani, choďte s tým niekam“ rozprávkovovo magické. Je to preto, že do toho šli. Mali guľe povedať *doriti s tým, doriti s Georgiou, doriti so všetkými tými homofóbnymi debilmi*.

„Prídu aj Bram s Garretom?“ spýta sa Abby.

„Hej. Práve skončili s futbalom.“ Simon sa usmeje.

Skončím na sedadle spolujazdca, Nora sedí vzadu a hraje sa v batohu. Má oblečené vyhrnuté džínsy zafŕkané farbou a kučeravé vlasy má zviazané v strapatom uzle. Jedno ucho má až po vrch poprepichované a na nose pírting s ma-

ličkou modrou hlavičkou, ktorý si dala urobiť minulé leto. To dievča je vážne až príliš zlaté. Žeriem, ako strašne sa podobá na Simona, a žeriem, ako sa obaja podobajú na svoju staršiu sestru. Sú totálne ako cez kopirák.

Norina ruka sa napokon vynorí z batoha s obrovským neotvoreným vreckom s M&M. „Umieram od hladu.“

„Vezieme sa do Waffle Housu. Práve teraz,“ povie Simon, ale natiahne dozadu ruku, aby si vzal. Ja si naberiem za hrst' a sú dokonale roztopené – čím chcem povedať, že nie sú úplne roztopené. Len sú vnútri trochu mäkké.

„Tak čo, nebol to taký príser, že?“ nadhodí Simon.

„Divadlo?“

Prikývne.

„Vôbec. Bolo to super.“

„Hej, ale ľudia si stále mýlia repliky a v piatok máme premiéru. A drbnutý Putifar dnes pokazil celý song. Bože, potrebujem vafle.“

Vytiahnem telefón a čeknem Snapchat. Abby postla zo skúšky epicky dlhú story, ktorá vyzerá ako zostrih z romantickej komédie. Záber, na ktorom Nick a Taylor spievajú na javisku. Megapriblížená selfka Abby so Simonom. Ešte bližší záber na Simonovu tvár, na ktorej má také veľké nozdry, že mu Abby na každú nalepila obrázok pandy. A Abby a Nick, znova a znova.

Strčím telefón späť do vrecka. Simon zabočí na diaľnicu. Niečo ma šťve a cítim sa divne – akoby ma čosi otravovalo, ale nemôžem si spomenúť, čo to je. Akoby do mňa v kútiku mysle niečo pichalo.

„Neviem prísť na to, čo je to za skladbu,“ ozve sa Nora.

Chvíľu mi trvá, kým si uvedomím, že sa baví so mnou, a ešte chvíľu, kým si uvedomím, že bubnujem na priehradku v palubovke.

„Heh. Neviem.“

„Znie to takto,“ zaťuká mi na zadnú stranu sedadla v dvojdobom rytme. *Ťuk-tap-t'uk-t'ap*. Osem nôt, rýchlych a pravidelných. V duchu si okamžite doplním zvyšok.

Je to Don't Stop Believin'. Neznášam svoj mozog.

NA PARKOVISKU PRED WAFFLE HOUSOM stojí milión áut, ktoré spoznávam zo školy. Simon vypne motor a vrhne pohľad na telefón.

Prvú si po vystúpení z auta všimnem Taylorinu žiarivú blond hlavu. „Leah! Nevedela som, že prídeš. Fakt som si myslela, že prídu len ľudia z divadla, ale supíš!“ Stlačí kľúč a jej auto dvakrát zapípa. Vtipné – nespomínam si, že by Taylor mala džíp. Iste nie taký, ktorému z nárazníka visia semenníky.

„Tvoje auto má veľmi realistické gule, Taylor.“

„Trápne, však?“ Dorovná so mnou krok. „Brat prišiel na jarné prázdniny domov a zablokoval moje auto v garáži. Musela som si vziať jeho.“

„Och, hrôza. Prišerné.“

„Hej, vážne sa medzi nás snaží zasiať semeno sváru,“ odvetí. A, dobre. Budem prvá, kto to prizná: občas Taylor fakticky milujem.

Taylor nám pridrží dvere a ja vojdem za Simonom a Nore dnu. Vážne zbožnujem, ako Waffle House vonia. Je to dokonalá kombinácia masla, javorového sirupu, slaniny a možno cibule? Nech je to, čo chce, mali by to dávať do fľašiek a plniť tým voňavé fixky, nech môžem kresliť sexy manga postavičky, ktoré voňajú ako WaHo. Okamžite zbadám v rohu sedieť divadelníkov. Vráťane Martina Addisona.

„Tam nebudem sedieť.“ Otočím sa k Nore.

Krátko prikývne. „Súhlas.“

„Kvôli Martinovi?“ spýta sa Taylor.

„Podme si sadnúť tam,“ stisnem pery. Aféra s Martinom sa odohrala už fakt dávno a možno by som to mala nechať tak. Ale nemôžem. Vážne nemôžem. Ten chalan minulý rok doslova vyoutoval Simona. Teda vlastne prišiel na to, že Simon je gej, *vydieral ho* a *potom* ho zasrane vyoutoval. Odvedty sa s ním skoro nerozprávam a Nora takisto. Ani Bram. Ani Abby.

Sadnem si k Nore do boxu kúsok od vchodu a Taylor sa nasúka na miesto, ktoré Simon evidentne držal Bramovi. Keď si čašníčka príde po prvé kolo objednávok, všetci, až na mňa, si objednávajú vafle. Ja chcem iba kolu.

„Držiš diétu?“ opýta sa Taylor.

„Prosím?“

Vážne, kto sa na niečo také opýta? V prvom rade som práve zhltnúla tak tonu M&M. V druhom rade, drž hubu. Prisahám, ľudia nie sú schopní pochopiť, že tučné dievča nemusí držať diétu. Je také ťažké uveriť, že som možno so svojím telom spokojná?